

Uvod

Najvažniji pravni akt Evropske unije predstavlja Lisabonski ugovor, koji je stupio na snagu 1. decembra 2009. godine.

Ugovor je u ovom momentu značajan, kako za sve članice, tako i za one buduće jer predviđa proširenje i uvodi brojne novine u načinu odlučivanja u institucijama EU.

Najvažnije novine koje stoje u ugovoru su:

utvrđivanje kvalifikovane većine u Savjetu EU,

veća uloga Evropskog parlamenta u zakonodavnom procesu,

uvođenje funkcije Predsjednika Evropskog savjeta i funkcije visokog predstavnika EU za spoljnu politiku.

Lisabonski ugovor ne nudi magična i automatska rješenja, ali zasigurno nudi sredstva i alate za efikasniju evropsku spoljnu politiku, a zemalje članice će morati vremenom, da razviju zajednički pogled na spoljne poslove i međunarodno bezbjednosno okruženje.

Cilj ovog Ugovora je da riješi brojne postojeće izazove sa kojima se Unija suočava, danas, kao i efikasno rješavanje budućih izazova.

I Nastanak Lisabonskog ugovora

Reformski ugovor evropske unije, o kojem su lideri zemalja članica EU postigli sporazum na samitu u prestonici Portugalije (otuda je dokument nazvan Lisabonski ugovor), u najvećoj mjeri predstavlja

„pročišćenu“ verziju Ustava EU, odbačenog 2005 na referendumima u Francuskoj i Holandiji.

Ugovor koji je potpisan 14. decembra 2007. u Lisabonu stupa na snagu 2009. godine i cij mu je da olakša donošenje odluka u ovom bloku sastavljenom od 27 članica.

U dokumentu, koji će obezbjediti Uniji status pravnog lica u međunarodnim organizacijama, jedinstvenu spoljnu politiku i brže donošenje odluka, novine su da se ukidaju svi simboli EU, kao što je himna i

zastava, a nacionalni parlamenti dobijaju veća prava da nadgledaju rad Evropskog parlamenta.

Sadržinom ovog akta, EU će se na duži rok stabilizovati kao uravnotežena struktura podjeljenog nacionalnog i nadsacionalnog suvereniteta, a za dalju budućnost ostala je mogućnost da unija postane „evropska federacija“, sa više centralizovanom političkom, ekonomskom i vojno-bezbjednosnom vlašću.

To, za sada, posebno odbijaju velika Britanija i još neke članice EU.

„Ugovor iz Lisabona“ treba da odagna i strahove od žestoke, i kako to vide neki slojevi i političke snage Unije, neloyalne konkurencije trećih zemalja i seljenja evropskih proizvodnih kapaciteta izvan EU.

Šta praktično donosi Lisabonski ugovor?

Unija dobija svog predstavnika umjesto sadašnjeg rotirajućeg predsedavajućeg – na tom mjestu se svakih pola godine smjenjivale pojedine države EU. Predsjednica EU će birati premijeri i predsjednici država članica na 30. mjeseci

EU dobija i svog ministra spoljnih poslova koji će se, doduše, zvanično nazivati visoki predstavnik za spoljne poslove i bezbjednost, a spajaće funkciju koja već postoji pod tim nazivom i funkciju komesara za spoljne poslove.

Smanjuje se broj evropskih komesara sa 27 na 15, tako da od 2014. više neće svaka država članica imati svog predstavnika u Evropskoj komisiji – jedna trećina će uvijek morati da čeka svoj red, a ostale će ga imati na po pet godina.

...

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com